

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2005

Utgiven i Helsingfors den 30 december 2005

Nr 1234—1241

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1234	Lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring	5349
1235	Statsrådets förordning om ändring av reglementet för statsrådet	5354
1236	Statsrådets förordning om ändring av 48 § i förordningen om registrering av fordon	5355
1237	Statsrådets förordning om ändring av statsrådets förordning om resurser för social- och hälsovården år 2006	5356
1238	Statsrådets förordning om fjärrortskoefficienter som används vid beräkning av social- och hälsovårdens statsandel	5357
1239	Statsrådets förordning om ändring av förordningen om arbetsgivares socialskyddsavgift	5358
1240	Social- och hälsovårdsministeriets förordning om anslag som av statsmedel skall betalas för kostnaderna för utbildningen av specialister inom företagshälsovården	5359
1241	Social- och hälsovårdsministeriets förordning om läkemedelsprisnämndens avgiftsbelagda prestationer	5362

Nr 1234

Lag

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 41 e § 3 mom., sådant det lyder i lag 1204/1996,
ändras 10, 12 och 29 a §, 35 § 2 mom., 38 § 1, 2 och 4 mom., 53 h § och 60 § 1 mom., sådana de lyder, 10 § i sistnämnda lag och i lag 483/2001, 12 § delvis ändrad i nämnda lag 1204/1996 samt i lagarna 723/2002 och 1365/2004, 29 a § i nämnda lag 483/2001, 35 § 2 mom. och 53 h § i nämnda lag 1204/1996, 38 § 1, 2 och 4 mom. i lag 1373/2003 och 60 § 1 mom. i nämnda lag 1365/2004, samt
fogas till lagen en ny 35 b och en ny 41 f § som följer:

10 §

Arbetsgivaren är fri från sin försäkringsplikt, tills antalet arbetsdagar som han låtit utföra under kalenderåret överstiger 12.

Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund svarar för att ett olycksfall i arbete som har drabbat den som är anställd hos en arbetsgivare som avses i 1 mom. ersätts enligt denna lag. Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund har rätt att av arbetsgivaren återkräva

skadestånd som förbundet betalat, dock högst 83,75 euro per olycksfall.

12 §

En försäkringspliktig arbetsgivare skall själv upp till ett belopp av 167,50 euro betala skadestånd för varje olycksfall i arbete, om inte försäkringen frivilligt har utsträckts till att omfatta också denna skadeståndsskyldighet. I försäkringsbrevet skall det alltid an-

tecknas om arbetsgivaren har någon självrisk eller inte. Arbetsgivaren skall betala detta skadestånd utan dröjsmål efter det att försäkringsanstalten genom ett beslut har ansett att olycksfallet skall ersättas enligt denna lag.

Underlåter en arbetsgivare att betala ett i 1 mom. avsett skadestånd eller uppstår det meningsskiljaktighet om skadeståndets belopp, är den försäkringsanstalt hos vilken arbetstagaren har försäkrats för olycksfall i arbete skyldig att betala detta skadestånd i enlighet med lagen. Försäkringsanstalten har rätt att av arbetsgivaren återkräva skadestånd som den har betalat på detta sätt.

29 a §

Utöver vad som i lagen om försäkringsbolag föreskrivs om Försäkringsinspektionens rätt att förbjuda försäkringsbolags fusion, delning, flyttning av hemort och överlåtelse av försäkringsbestånd, får Försäkringsinspektionen inte ge sitt samtycke till fusion, delning eller flyttning av hemort eller överlåtelse av försäkringsbestånd enligt denna lag när det gäller ett finskt försäkringsbolag som bedriver försäkring enligt denna lag, om en sådan åtgärd väsentligt försvagar de försäkrades skydd eller äventyrar verksamhetsförutsättningarna för försäkringssystemet enligt denna lag eller dess förmåga att klara sina förpliktelser. När Försäkringsinspektionen ger sitt samtycke kan den till samtycket foga villkor som tryggar att förutsättningarna uppfylls.

Försäkringsinspektionen skall innan ett sådant ärende som avses i 1 mom. avgörs vid behov begära utlåtande av arbetsgivarnas, arbetstagarnas och tjänstemännens mest centrala centralorganisationer om åtgärdens inverkan på de allmänna förutsättningarna för verkställandet av försäkringssystemet enligt denna lag.

Det som bestäms i 1 och 2 mom. gäller i tillämpliga delar också förutsättningarna för samtycke enligt 64—66 § i lagen om utländska försäkringsbolag.

35 §

Försäkringspremiernas kalkyleringsgrunder skall vara sådana att försäkringspremierna står i skälig proportion till de kostnader som

försäkringarna medför, med beaktande av risken för olycksfall och yrkessjukdom i det arbete som försäkras. Om försäkringspremien eller de skadestånd som betalas med stöd av försäkringen är tillräckligt höga, skall också försäkringstagarens egen olycksstatistik beaktas när försäkringspremien bestäms (*specialtarifferad försäkring*). Genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om klassificering av risker och bestämmande av försäkringspremien enligt hur farligt yrket eller arbetet är samt om hur försäkringstagarens egen olycksstatistik skall beaktas när försäkringspremien bestäms.

35 b §

Arbetsinkomster som skall inräknas i det lönebelopp som försäkringspremien grundar sig på är den lön, resultatpremie eller något annat vederlag som har betalats eller avtalats att betalas som ersättning för arbete. Ett sådant vederlag anses som arbetsinkomst även då det betalas till arbetstagaren av ett konkursbo, av en sådan myndighet som enligt lönegarantilagen (866/1998) ansvarar för lönegarantin eller av någon annan betalare (*ställföreträdande betalare*) i stället för av arbetsgivaren. Till arbetsinkomsten räknas också sådant vederlag för arbete som enligt avtal helt eller delvis skall gottgöras i form av

1) betjäningssavgifter eller gåvor av allmänheten, som beaktas till samma belopp som vid den senaste verkställda beskattningen, om inte annan tillförlitlig utredning om deras belopp presenteras,

2) dagpenning som betalas av en sjukkasse enligt lagen om försäkringskassor (1164/1992) och som arbetstagaren får i stället för lön som betalas med stöd av lag, kollektivavtal eller något annat avtal, eller

3) stöd för privat vård enligt lagen om stöd för hemvård och privat vård av barn (1128/1996), eller något annat motsvarande stöd som betalas av staten eller kommunen.

Som sådant vederlag för arbete som avses i 1 mom. anses bland annat inte

1) en personalförmån som tillhandahållits av arbetsgivaren,

2) en ränteförmån för ett lån som erhållits på grundval av ett anställningsförhållande,

3) en förmån som innefattar rätten att på grundval av ett anställningsförhållande teckna aktier eller andelar i en sammanslutning till ett lägre pris än det gängse, om förmånen kan utnyttjas av en majoritet av de anställda,

4) en i 66 § i inkomstskattelagen (1535/1992) avsedd förmån som uppkommer genom användning av en anställningsoption, eller en prestation som är baserad på ett anställningsförhållande och som fastställs enligt förändringen av värdet på bolagets aktier,

5) en premie som ges i form av sådana aktier i arbetsgivarbolaget eller ett annat bolag som hör till samma koncern eller en annan liknande ekonomisk sammanslutning som arbetsgivarbolaget och som noteras på en fondbörs som övervakas av myndigheterna eller i form av en placeringsdeposition eller på annat motsvarande sätt, eller helt eller delvis i form av pengar i stället för aktier, förutsatt att värdet på en sådan förmån som fås i form av en premie beror på hur värdet av aktierna utvecklas under en period på minst ett år efter att premien utlovats,

6) dagpenning eller någon annan ersättning för kostnader för arbetsresor,

7) lön för väntetid enligt 2 kap. 14 § 1 mom. i arbetsavtalslagen (55/2001),

8) ersättning eller något annat skadestånd som betalas med anledning av att ett arbetsavtal upphävts,

9) i personalfondslagen (814/1989) avsedda vinstpremieandelar som har överförs till en personalfond eller lyfts kontant, eller en fondandel som har lyfts ur personalfonden,

10) poster som med stöd av bolagsstämans beslut betalas till en arbetstagare i form av vinstutdelning eller som kontant vinstpremie, förutsatt att den kontanta vinstpremien betalas till hela personalen och att syftet inte är att med hjälp av den ersätta det lönesystem som fastställts i ett kollektivavtal eller arbetsavtal, och att grunderna för beräkning av den kontanta vinstpremien överensstämmer med 2 § 2 mom. i personalfondslagen och att bolagets fria kapital är större än det sammanlagda beloppet av den kontanta vinstpremie och den utdelning som skall betalas till aktieägarna och vilka fastställs vid bolagsstämman, och inte heller

11) en vinstandel eller utdelning som en delägare i ett bolag har lyft.

I de situationer som avses i 2 mom. 10 punkten förutsätts dessutom att ett avtal som är bindande för arbetsgivaren inte har ingåtts beträffande betalningen av vinstpremie och att ägarna vid bolagsstämman efter räkenskapsperiodens utgång fattar ett bindande beslut om utbetalning av kontant vinstpremie och att vinstpremierna betalas därefter. En tilläggsförutsättning är att ärendet behandlas i enlighet med lagen om samarbete inom företag (725/1978) eller på något annat motsvarande sätt.

Närmare bestämmelser om de arbetsinkomster som skall inräknas i det lönebelopp som ligger till grund för försäkringspremien utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

När en arbetstagare från Finland sänds utomlands för att arbeta eller när arbetstagen anställs utomlands så att han eller hon omfattas av tillämpningsområdet för denna lag, betraktas med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. som arbetsinkomst den lön som borde betalas i Finland för motsvarande arbete. Om motsvarande arbete inte finns i Finland, betraktas den lön som annars kan anses motsvara nämnda arbete som arbetsinkomst.

38 §

På en försenad försäkringspremie enligt denna lag och en avgift enligt 36 § skall arbetsgivaren för dröjsmålstiden betala årlig dröjsmålsränta enligt räntefoten i 4 § 1 mom. i räntelagen (633/1982). En försäkringspremie som drivs in i utskökningsväg höjs med 10 procent i ett för allt. När en försäkringsanstalt lämnar en försäkringspremie till utskökning kan försäkringsanstalten dock i stället för förhöjningen på sin fordran bära upp en ovan nämnd dröjsmålsränta.

En försäkringsanstalt får inte påföra arbetsgivaren en försäkringspremie efter det att fem år har förflutit från det att utjämningspremien för försäkringsperioden förföll till betalning. Arbetsgivarens försäkringspremie som fastställts enligt denna lag och en på premien för tiden för betalningsdröjsmål beräknad dröjsmålsränta enligt 1 mom. och en förhöjning av försäkringspremien får sökas ut

utan dom eller beslut på det sätt som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utskökningsväg (367/1961). Verkställbara på samma sätt är de skadestånd och avgifter som arbetsgivaren skall betala enligt 10 § 2 mom. samt 11 och 36 §.

En försäkringsanstalt och Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund får inte påföra en arbetsgivare eller en försäkringsanstalt en premie eller avgift enligt denna lag som grundar sig på 10 § 2 mom., 11 §, 12 § 2 mom., 38 b och 38 c § eller 41 b § 6 mom. eller någon annan därmed jämförbar premie eller avgift när tio år har förflutit från det att försäkringsanstalten eller Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund fick kännedom om grunden för premie- eller betalningsplikten. Om inte något annat bestäms i denna lag, skall en sådan premie eller avgift uppbäras inom fem år från ingången av året efter det år då premien eller avgiften fastställdes.

41 f §

Försäkringsanstalten skall förvara de handlingar som ansluter sig till ordnandet av försäkringsskydd enligt denna lag eller ett skadeståndsärende på det sätt som föreskrivs i arkivlagen (831/1994). Om arkivverket inte har bestämt att handlingar skall förvaras varaktigt, skall försäkringsanstalten förvara handlingar och uppgifter enligt följande:

1) försäkringsansökan, försäkringsbrev, anmälan om uppsägning av försäkring och andra motsvarande handlingar och uppgifter om en försäkrings början, giltighet och upphörande, anmälan om olycksfall, utlåtanden, intyg, ställningstaganden och undersökningsresultat av en yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården beträffande den skadades hälsotillstånd, behov av hjälp, arbets- och funktionsförmåga, rehabilitering och död, uppgifter om den skadades och hans eller hennes förmånstagares inkomster, försäkringsanstaltens beslut om försäkring och skadestånd samt andra jämförbara handlingar och uppgifter som gäller förhållandena under vilka olyckan inträffat, rätt till skadestånd, skadestånd och skadeståndets upphörande i minst 100 år,

2) handlingar om sökande av ändring enligt denna lag i minst 50 år, om de inte enligt 1 punkten skall förvaras under en längre tid,

3) handlingar och uppgifter om ägandeförhållanden i försäkringstagarens företagsverksamhet, försäkringstagarens inkomster som inverkar på den årliga arbetsinkomsten vid försäkring enligt 57 §, löner som försäkringstagaren betalar till arbetstagarna och som behövs för fastställande av försäkringspremien, försäkringstagarens olycksstatistik och andra grunder för bestämmandet av försäkringspremien, uppbörden av försäkringspremier, förbud att utbetala skadestånd samt försäkringsanstaltens regressrätt i minst 10 år,

4) övriga handlingar som gäller verkställandet av denna lag i minst sex år.

Förvaringstiden för handlingar och uppgifter som gäller skadestånd enligt denna lag börjar från och med att anmälan om olycksfallet har inkommit till försäkringsanstalten eller att ärendet anhängiggjorts på något annat sätt vid försäkringsanstalten. Förvaringstiden för en handling eller uppgift som ansluter sig till en försäkring som tecknats enligt denna lag börjar från och med att handlingen eller uppgiften inkommit till försäkringsanstalten.

Genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet kan föreskrivas om en sådan metod för lagringen av handlingar och uppgifter som bevarar sakinnehållet i handlingarna och uppgifterna på ett tillförlitligt sätt. Om inte något annat visas, anses handlingar och uppgifter som lagrats på detta sätt motsvara de ursprungliga.

53 h §

Vad detta kapitel föreskriver om försäkringsanstaltens beslut gäller i tillämpliga delar beslut som Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund meddelar med stöd av denna lag. Försäkringsanstalten får dock inte söka ändring genom besvär i ett beslut som Olycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund eller en besvärsinstans har meddelat med stöd av 41 b § 1—5 mom.

60 §

De belopp som avses i 10 § 2 mom., 11 §, 12 § 1 mom., 28 § 6 mom., 35 a §, 53 § 5 mom. och 60 a § 4 mom. justeras kalenderårsvis med den lönekoeficient som anges i 7 b § i lagen om pension för arbetstagare, och de belopp som avses i 16 § 3 mom., 20 § 2—4 mom. och 20 a § 2—4 mom. justeras

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.
Vid tillämpningen av denna lag motsvarar
de i 10 § 2 mom. och 12 § 1 mom. angivna
beloppen indexnivån år 2004.

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*

Nr 1235

**Statsrådets förordning
om ändring av reglementet för statsrådet**

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från statsrådets kansli,
ändras i reglementet för statsrådet av den 3 april 2003 (262/2003) 12 § och 25 § 1 och 3
mom. som följer:

12 §

Statsrådets kanslis ansvarsområde

Till statsrådets kanslis ansvarsområde hör:

1) biträdande av statsministern vid den allmänna ledningen av statsrådet samt vid samordningen av regeringens och riksdagens arbete,

2) samordning av beredningen och behandlingen av ärenden som avgörs inom Europeiska unionen samt horisontella och institutionella frågor som är centrala för utvecklingen av unionen,

3) statsrådets kommunikation och samordningen av statsförvaltningens kommunikation,

4) tillhandahållande av de allmänna verksamhetsbetingelserna och den allmänna servicen för statsrådet.

25 §

Utrikes- och säkerhetspolitiska ministerutskottet

Statsministern är ordförande för utrikes- och säkerhetspolitiska ministerutskottet och övriga ledamöter är utrikesministern, försvarsministern, inrikesministern och högst tre andra ministrar som statsrådet förordnar. När en minister har förordnats för behandling av ärenden som hör till utrikesministeriets ansvarsområde är också denna minister ledamot i utskottet.

I utrikes- och säkerhetspolitiska utskottet skall förberedelsevis behandlas viktiga ärenden som gäller utrikes- och säkerhetspolitiken och viktiga ärenden av annat slag vilka gäller Finlands relationer till främmande makter, viktiga ärenden gällande den inre säkerheten i anslutning därtill samt viktiga ärenden som gäller totalförsvaret. Utskottet behandlar också frågor som gäller samordningen av ärenden som hör till dess uppgiftsområde.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006.

Helsingfors den 29 december 2005

Statsminister *Matti Vanhanen*

Understatssekreterare Heikki Aaltonen

Nr 1236

Statsrådets förordning**om ändring av 48 § i förordningen om registrering av fordon**

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från kommunikationsministeriet, *fogas* till 48 § i förordningen av den 18 december 1995 om registrering av fordon (1598/1995), sådan den lyder i förordning 1242/1999, ett nytt 5 mom. som följer:

48 §

Förflyttningstillstånd

5. Om tullverket har beviljat ett i 35 a § i lagen om ändring av bilskattelagen (1126/2005) avsett tillstånd att använda ett fordon i trafik utan att skatt betalas, kan tullverket med avvikelse från 3 mom. för högst den tid om tre månader som nämns i 35 a § ge ett förflyttningstillstånd, vilket utan hinder av de begränsningar som avses i 1 mom. medför rätt att använda fordonet i trafik. Om giltighetstiden för det tillstånd som avses i nämnda 35 a § upphör på grund av att villkoren för tillståndet inte uppfylls, upphör samtidigt rätten att med stöd av förflyttningstillståndet använda fordonet i trafik. Om det vid registreringsbesiktningen av fordonet konstateras att fordonet kan medföra omedelbar fara för trafiksäkerheten eller betydande olägenhet för miljön, får

fordonet inte med stöd av förflyttningstillståndet användas i trafik. När ett sådant förflyttningstillstånd som avses i detta moment beviljas införs inte i registret uppgifter om körrutten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006.

Om tullverket med stöd av 48 § 5 mom. i statsrådets förordning om ändring och temporär ändring av förordningen om registrering av fordon (1334/2004) har givit ett förflyttningstillstånd enligt vilket rätten att använda ett fordon har begränsats till mindre än tre månader och användningsåret gällt endast år 2005, kan fordonet med stöd av förflyttningstillståndet användas i trafik utan separat förlängning av förflyttningstillståndets giltighetstid även under år 2006, dock sammanlagt under högst tre månader. Användningen av fordonet förutsätter att det för fordonet finns en giltig trafikförsäkring.

Helsingfors den 29 december 2005

Minister *Leena Luhtanen*

Biträdande avdelningschef Reino Lampinen

Nr 1237

Statsrådets förordning**om ändring av statsrådets förordning om resurser för social- och hälsovården år 2006**

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, *ändras* i statsrådets förordning av den 16 september 2005 om resurser för social- och hälsovården år 2006 (754/2005) 1, 2, 4, 5 och 7 §, som följer:

1 §

De kalkylerade kostnaderna, som beräkningen av statsandelen för social- och hälsovårdens driftskostnader grundar sig på, uppgår till uppskattningsvis 12 028 miljoner euro.

2 §

De kalkylerade kostnaderna för socialvården och hälsovården per kommuninvånare, som används vid beräkningen av kommunens statsandel för social- och hälsovårdens driftskostnader, är enligt åldersgrupp följande:

	Social- vård €	Hälso- vård €
0 – 6-åringar	4 719,40	581,26
7 – 64-åringar	223,44	661,89
65 – 74-åringar	621,25	1 566,63
75 – 84-åringar	3 776,58	3 021,55
personer som fyllt 85 år	10 545,74	5 245,63

4 §

De kalkylerade kostnaderna per kommuninvånare som bestäms enligt servicebehovet hos gravt handikappade är 11,52 euro per kommuninvånare.

5 §

De kalkylerade kostnaderna per kommuninvånare som bestäms enligt behovet av barnskydd är 32,53 euro per kommuninvånare.

7 §

Kommunernas självfinansieringsandel är 1 539,35 euro per kommuninvånare.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006.

Helsingfors den 29 december 2005

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*

Kanslichef Markku Lehto

Nr 1238

Statsrådets förordning**om fjärrortskoefficienter som används vid beräkning av social- och hälsovårdens statsandel**

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 16 § i lagen av den 3 augusti 1992 om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992), sådan denna paragraf lyder i lag 1069/2005:

1 §*Fjärrortskoefficienter*

Följande kommuners fjärrortskoefficient är 1,05:

Gustavs, Halsua, Haukivuori, Heinävesi, Joutsa, Juuka, Kannonkoski, Karstula, Keitele, Kesälahti, Kuhmoinen, Kuivaniemi, Kuusamo, Kyyjärvi, Kärsämäki, Lestijärvi, Lieksa, Nurmes, Perho, Pihtipudas, Piippola, Pulkki, Puumala, Pyhäjärvi, Rantsila, Reisjärvi, Ristijärvi, Sastmola, Savonranta, Tervola, Utajärvi, Valtimo, Vesanto, Viitasaari, Virolahti och Vuolijoki.

Följande kommuners fjärrortskoefficient är 1,08:

Hyrnsalmi, Ilomants, Kemijärvi, Kestilä, Kinnula, Kivijärvi, Kuhmo, Posio, Pudasjärvi, Pyhäntä, Rautavaara, Sodankylä, Suomussalmi, Vaala och Övertorneå.

Följande kommuners fjärrortskoefficient är 1,10:

Houtskär, Iniö, Karlö, Korpo, Nagu och Velkua.

Följande kommuners fjärrortskoefficient är 1,17:

Enare, Enontekis, Kittilä, Kolari, Muonio, Pelkosenniemi, Pello, Puolanka, Ranua, Salla, Savukoski, Taivalkoski och Utsjoki.

2 §*Ikraftträdande*

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006.

Genom denna förordning upphävs statsrådets beslut av den 30 december 1996 om fjärrortskoefficienter som används vid beräkning av social- och hälsovårdens statsandel (1364/1996).

Helsingfors den 29 december 2005

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*

Regeringsråd Lauri Pelkonen

Nr 1239

Statsrådets förordning**om ändring av förordningen om arbetsgivares socialskyddsavgift**

Given i Helsingfors den 29 december 2005

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, *upphävs* i förordningen av den 8 december 1978 om arbetsgivares socialskyddsavgift (940/1978) 6—8 a §, sådana de lyder, 6—8 § i förordning 176/1997 och 8 a § i förordning 1050/1981 och i nämnda förordning 176/1997, samt

ändras 1 §, sådan den lyder i förordning 1341/2001 och temporärt i förordning 1418/2004, som följer:

1 §

Arbetsgivares socialskyddsavgift är följande:

- 1) hos privata arbetsgivare
 - a) 2,958 procent i avgiftsklass I,
 - b) 5,158 procent i avgiftsklass II,
 - c) 6,058 procent i avgiftsklass III,
 - 2) 4,008 procent för övriga arbetsgivare.

Avgiftsklassen för privata arbetsgivare bestäms utifrån de normala avskrivningar som de har uppgivit i skattedeklarationen för beskattningen för det näst närmaste skatteåret före kalenderåret och som de har gjort på anskaffningsutgifterna för förslitning underkastade anläggningstillgångar och utifrån de löner som utgjort grund för socialskyddsavgiften under samma skatteår. Avgiftsklassen bestäms på basis av ovan nämnda löner och avskrivningar även då arbetsgivaren under skatteåret har varit befriad från arbetsgivares socialskyddsavgift. Har beskattning inte verkställts för året i fråga, används uppgifterna från beskattningen för det föregående skatteåret.

Till avgiftsklass II för arbetsgivares soci-

alskyddsavgift hör privata arbetsgivare som idkar affärsverksamhet och som är skyldiga att betala inkomstskatt till staten samt i 4 § 1 mom. 1 punkten i inkomstskattelagen (1535/1992) avsedda näringssammanslutningar som idkar affärsverksamhet, om beloppet av avskrivningarna är större än 50 500 euro och samtidigt utgör minst 10 och högst 30 procent av de löner som de utbetalat. Privata arbetsgivare och näringssammanslutningar som idkar affärsverksamhet hör till avgiftsklass III, om beloppet av avskrivningarna är större än 50 500 euro och samtidigt utgör över 30 procent av de löner som betalats ut. Övriga privata arbetsgivare hör till avgiftsklass I.

Vad som i 1—3 mom. bestäms om privata arbetsgivare gäller på motsvarande sätt sådana statliga affärsverk på vilka tillämpas lagen om statliga affärsverk (1185/2002).

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006 och den tillämpas första gången på arbetsgivares socialskyddsavgift som betalas på basis av lön som utbetalas 2006.

Helsingfors den 29 december 2005

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*Äldre regeringssekreterare *Juha Rossi*

Nr 1240

Social- och hälsovårdsministeriets förordning**om anslag som av statsmedel skall betalas för kostnaderna för utbildningen av specialister inom företagshälsovården**

Given i Helsingfors den 21 december 2005

I enlighet med social- och hälsovårdsministeriets beslut föreskrivs med stöd av 3 a § 2 och 4 mom. samt 3 b § 1 och 3 mom. i lagen av den 24 februari 1978 om arbetshälsoinstitutets verksamhet och finansiering (159/1978), sådana de lyder i lag 1350/2004, som följer:

1 §

Anslag för utbildning av specialister inom företagshälsovården

Beloppet av den ersättning som betalas för en specialläkarexamen inom företagshälsovård och som avses i 3 a § 2 mom. i lagen om arbetshälsoinstitutets verksamhet och finansiering (159/1978) uppgår till 63 860 euro.

2 §

Fördelningen av anslaget mellan universitet

Av det anslag som arbetshälsoinstitutet erhållit med stöd av 3 a § i lagen kan institutet till universiteten i Helsingfors, Kuopio, Uleåborg, Tammerfors och Åbo för den utbildning av specialister inom företagshälsovården som de tillhandahåller betala ersättning enligt 3 a § 4 mom. i lagen uppgående till högst 73 000 euro per universitet för avlöningskostnader för de tjänster som kliniska lärare inom företagshälsovården och andra kostnader som

föranleds av den utbildning av specialister som dessa universitet ger. Arbetshälsoinstitutet betalar ersättningen efter att av universiteten ha fått en skriftlig framställning om de lönekostnader som tjänsterna föranleder och om andra kostnader som utbildningen av specialister föranleder.

Arbetshälsoinstitutet kan dessutom av det i 1 mom. avsedda anslaget betala ersättning uppgående till sammanlagt 100 000 euro till i momentet nämnda universitet för kostnader föranledda av det av Helsingfors universitet samordnade och för universiteten gemensamma virtuella universitetet, för att användas till utbildningen av specialister inom företagshälsovården samt för utvecklandet och den riksomfattande samordningen av denna utbildning. Arbetshälsoinstitutet kan betala ersättningen till universiteten efter att institutet av Helsingfors universitet har fått en skriftlig framställning om det virtuella universitetsprojektet som hänför sig till utvecklandet av utbildningen av specialister inom företagshälsovården och om de kostnader som föranleds av genomförandet av projektet.

Om uppgifterna i de framställningar som

avses i 1 och 2 mom. ändras, skall universitetet omedelbart underrätta arbetshälsoinstitutet om detta.

3 §

Fördelningen av anslaget till arbetshälsoinstitutet

Arbetshälsoinstitutet kan av det anslag som det fått med stöd av 3 a § 1 mom. i lagen använda högst 834 200 euro för kostnaderna för sådan utbildning av specialister inom företagshälsovården som institutet själv givit, om kostnaderna föranleds av

1) löne- och andra kostnader för en tjänst som specialläkare som utbildar specialister inom företagshälsovården,

2) löne- och andra kostnader för åtta specialiseringstjänster för specialister inom företagshälsovården, samt

3) utarbetandet och underhållet av adb-program som hänför sig till uppföljningen och utvecklandet av utbildningen av specialister inom företagshälsovården samt samordningen och förvaltningen av utbildningen av specialister inom företagshälsovården.

Arbetshälsoinstitutet får inte använda i 1 mom. avsett anslag för de kostnader som institutet får statsandel för i enlighet med lagens 3 § 1 mom.

4 §

Fördelningen av anslaget mellan privata producenter av hälsovårdstjänster och arbetsgivares företagshälsovårdscentraler

Arbetshälsoinstitutet kan på ansökan av det anslag som det erhållit med stöd av 3 a § 1 mom. i lagen betala i 3 a § 4 mom. avsedd ersättning till privata producenter av hälsovårdstjänster och arbetsgivares företagshälsovårdscentraler högst 850 euro per utbildningsmånad enligt ett utbildningsprogram som universitetet har godkänt och för varje läkare som deltagit i utbildningen så att det sammanlagda antalet utbildningsmånader uppgår till högst 1 648.

Den ersättning som avses i 1 mom. skall fördelas per varje läkare som deltagit i utbildningen och utbildningsmånad som följer:

1) för instruering av läkare som specialiserar sig på företagshälsovård 306 euro;

2) för anordnande och utvecklande av teoretisk kursbunden utbildning 100 euro; samt

3) för anordnande av annan utbildning av specialister inom företagshälsovården som universitetet har godkänt och för de obligatoriska lönebikostnader som betalas för instruering enligt 1 mom. sammanlagt 444 euro.

5 §

Ansökningsförfarande som hänför sig till ersättningar som betalas till privata producenter av hälsovårdstjänster och arbetsgivares hälsovårdscentraler

Privata producenter av hälsovårdstjänster och arbetsgivares hälsovårdscentraler som ger utbildning till specialister inom företagshälsovården skall skriftligen ansöka om sådan ersättning som avses i 4 § hos arbetshälsoinstitutet tidigast tre månader efter ingången av den aktuella halvårsperioden men senast vid utgången av perioden.

För att ansökan skall godkännas förutsätts att universitetet och utbildningsplatsen har ingått ett skriftligt utbildningsplatsavtal om att de läkare som genomgår utbildningen är verksamma på utbildningsplatsen.

I ett utbildningsplatsavtal som avses i 2 mom. skall åtminstone:

1) nämnas antalet läkare som genomgår utbildning,

2) utses den eller de utbildare som universitetet godkänner så, att utbildaren skall vara specialist inom företagshälsovården och att en utbildare samtidigt kan instruera högst tre läkare per kalendermånad, samt

3) inkluderas utbildarens förbindelse att ge en läkare som genomgår utbildning individuell vägledning två timmar i veckan enligt ett utbildningsprogram som universitetet har godkänt.

Till ansökan skall fogas avskrift av det utbildningsplatsavtal som avses i 2 mom. Om de uppgifter som lämnas i ansökan ändras, skall den privata producenten av hälsovårdstjänster och arbetsgivares företagshälsovårdscentraler omedelbart underrätta arbetshälsoinstitutet om detta.

6 §

Lämnande av redovisningar om användningen av anslag

Universiteten samt privata producenter av hälsovårdstjänster och arbetsgivares hälsovårdscentraler skall före utgången av mars följande år skriftligen till arbetshälsoinstitutet lämna en i 3 b § 3 mom. i lagen avsedd redovisning gällande år 2006.

Arbetshälsoinstitutet skall före utgången av

juni följande år skriftligen till social- och hälsovårdsministeriet lämna i 3 b § 3 mom. i lagen avsedda redovisningar och sammandrag gällande år 2006.

7 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006 och gäller till och med den 31 december 2006.

Helsingfors den 21 december 2005

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*

Medicinalråd Matti E. Lamberg

Nr 1241

Social- och hälsovårdsministeriets förordning om läkemedelsprismännens avgiftsbelagda prestationer

Given i Helsingfors den 28 december 2005

I enlighet med social- och hälsovårdsministeriets beslut föreskrivs med stöd av 8 § i lagen av den 21 februari 1992 om grunderna för avgifter till staten (150/1992), sådan denna paragraf lyder i lag 348/1994, och 34 § i lagen av den 21 maj 1999 om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999), sådan denna paragraf lyder i lag 495/2005:

Avgiftsbelagda offentligrättsliga prestationer

1 §

Till de offentligrättsliga prestationer som avses i 6 § i lagen om grunderna för avgifter till staten hör behandlingen av ansökningar enligt 6 kap. 2 § i sjukförsäkringslagen (1224/2004) om fastställande av grundersättning och ett skäligt partipris som kan godtas som ersättningsgrund för läkemedelspreparat och behandlingen av ansökningar om höjning av ett fastställt partipris samt andra prestationer, för vilka följande fasta avgifter tas ut av sökanden:

- 1) för ett läkemedelspreparat när det rör sig om en ny aktiv läkemedelssubstans, ett nytt kombinationspreparat, en ny läkemedelsform vid ny indikation eller begränsad grundersättning för ett läkemedelspreparat, den första styrkan eller läkemedelsformen 4 500 €
 följande styrkor eller
 läkemedelsformer 850 €
- 2) ny läkemedelsform, ny styrka . 850 €
- 3) synonympreparat samt läkemedelspreparat i parallellimport, den första styrkan eller läkemedelsformen 1 000 €
 följande styrkor eller
 läkemedelsformer 850 €
- 4) ny salvbas och kliniskt näringspreparat, per preparat 1 500 €
- 5) utvidgad ersättning för ett läkemedelspreparat, omfattande behandling ... 4 500 €
- 6) utvidgad ersättning för ett läkemedelspreparat, begränsad behandling 2 000 €
- 7) förnyad ansökan om partipris och grundersättning vilka fastställs för viss tid för ett läkemedelspreparat, när det förra beslutet

om partipris har gällt en kortare tid än 5 år, den första styrkan eller

läkemedelsformen 2 000 €
 följande styrkor eller

läkemedelsformer 850 €

8) förnyad ansökan om partipris och grundersättning vilka fastställs för viss tid, när det förra beslutet om läkemedelspreparatets partipris har gällt i 5 år, den första styrkan eller läkemedelsformen 1 000 €

 följande styrkor eller läkemedelsformer 850 €

9) förnyad ansökan om grundersättning och partipris vilka fastställs för viss tid för parallellpreparat och parallellimportpreparat, den första styrkan eller läkemedelsformen 1 000 €

 följande styrkor eller
 läkemedelsformer 850 €

10) förnyad ansökan om partipris och grundersättning som fastställs för viss tid för salvbas och kliniskt näringspreparat, per preparat 850 €

11) ny förpackningsstorlek eller förpackningsform för läkemedelspreparat, salvbas eller kliniskt näringspreparat som godkänts att omfattas av ersättningssystemet, per ansökan 300 €

12) behandling av ansökan om höjning av det fastställda partipriset för läkemedelspreparat, salvbas eller kliniskt näringspreparat som godkänts att omfattas av ersättningssystemet, den första styrkan eller läkemedelsformen 1 500 €

 följande styrkor eller
 läkemedelsformer 850 €

13) läkemedelspreparat enligt 21 f § i

läkemedelslagen vilket ges ut med specialtillstånd, när det är fråga om

a) en ny ansökan från tillverkaren eller importören 500 €

b) en ovan nämnd sökandes förnyade ansökan 200 €

c) en ansökan som gäller en enskild patient 30 €

14) en ansökan om överföring av ett fastställt partipris till ett nytt handelsnamn eller till ett nytt nummer för försäljningstillståndet 100 €

15) uppsägning från ersättningssystemet av ett skäligt partipris för ett läkemedelspreparat som godkänts att omfattas av ersättningssystemet 100 €

2 §

Till de offentligrättsliga prestationer som avses i 6 § i lagen om grunderna för avgifter till staten hör behandlingen av ansökningar enligt 6 kap. 5 § i sjukförsäkringslagen (1224/2004) om specialersättning och ett skäligt partipris för läkemedelspreparat, för vilken följande fasta avgifter tas ut av sökanden:

1) för ett läkemedelspreparat när det rör sig om en ny aktiv läkemedelssubstans, ett nytt kombinationspreparat, en ny läkemedelsform vid ny indikation eller begränsad specialersättning för ett läkemedelspreparat, den första styrkan eller läkemedelsformen 4 300 €

 följande styrkor eller läkemedelsformer 800 €

2) ny läkemedelsform, ny styrka .. 800 €

3) synonympreparat eller läkemedelspreparat i parallellimport, den första styrkan eller läkemedelsformen 850 €

 följande styrkor eller läkemedelsformer 800 €

4) ett nytt kliniskt näringspreparat 1 500 €

5) utvidgad ersättning för ett läkemedelspreparat, omfattande behandling ... 4 300 €

6) utvidgad ersättning för ett läkemedelspreparat, begränsad behandling 2 000 €

7) förnyad ansökan om specialersättning som fastställs för viss tid för ett läkemedelspreparat, när det förra beslutet om specialersättning har gällt en kortare tid än 5 år, den första styrkan eller

läkemedelsformen 2 000 €

 följande styrkor eller

läkemedelsformer 800 €

8) förnyad ansökan om specialersättning som fastställs för viss tid för ett läkemedelspreparat, när det förra beslutet om specialersättning har gällt i 5 år, den första styrkan eller läkemedelsformen 850 €

 följande styrkor eller

läkemedelsformer 800 €

9) förnyad ansökan om specialersättning som fastställs för viss tid för parallellpreparat och parallellimportpreparat, den första styrkan eller läkemedelsformen 850 €

 följande styrkor eller

läkemedelsformer 800 €

10) förnyad ansökan om specialersättning som fastställs för viss tid för ett kliniskt näringspreparat 850 €

11) ny förpackningsstorlek eller förpackningsform för ett läkemedelspreparat eller kliniskt näringspreparat som godkänts att omfattas av specialersättningssystemet, per ansökan 300 €

12) ansökan om specialersättning för ett läkemedelspreparat enligt 21 f § i läkemedelslagen vilket ges ut med specialtillstånd, när det är fråga om

a) en ny ansökan från tillverkaren eller importören 500 €

b) en ovan nämnd sökandes förnyade ansökan om tidsbunden specialersättning 200 €

3 §

Avgifterna enligt 1 och 2 § tas ut även då ansökan avslås.

Andra avgiftsbelagda prestationer

4 §

Till de prestationer som avses i 7 § i lagen om grunderna för avgifter till staten och som läkemedelsprismyndigheten prissätter enligt företagsekonomiska grunder hör utlåtanden och tjänster som inte har direkt anknytning till behandlingen av en ansökan om fastställande av ett pris eller till hörande.

Läkemedelsprismyndigheten bestämmer om de avgifter som tas ut för att ta fram uppgifter på det sätt som avses i 34 § 2 mom. i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet samt för utlämnande av kopior och utskrifter

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

Nr 1241

som avses i 34 § 3 mom. i samma lag, med beaktande av vad som sägs i 34 § i lagen.

Befrielse från avgift

5 §

Behandlingsavgiften behöver inte tas ut om åtgången av läkemedelspreparatet, det kliniska näringspreparatet eller salybasen är ringa men preparaten bör anses nödvändiga med tanke på vården.

Helsingfors den 28 december 2005

Social- och hälsovårdsminister *Tuula Haatainen*

Ikraftträdande

6 §

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2006 och gäller till och med den 31 december 2006. Genom denna förordning upphävs social- och hälsovårdsministeriets förordning av den 26 mars 2004 om läkemedelsprisenämndens avgiftsbelagda prestationer (208/2004).

Specialplanerare Susanna Grimm-Vikman